L'AVĪZE

#2
(26)
Ziemassvētki 2022

visas krītošas zvaigznes
sabirst galvā

/J. Rokpelnis/

Redaktoru vēstule

Visbrīnišķīgākais gada laiks

Ir atlikušas vien dažas dienas līdz Ziemassvētkiem, taču svētku noskaņojums lielākajai daļai no mums apkārt virmot sācis vien pavisam nesen. Decembris, kas pāris iepriekšējos gadus pārsvarā šķitis daudz bezrūpīgāks, šogad ir bijis notikumiem bagāts. Žetonu vakars, kas mēneša sākumā notika pirmo reizi pa trim gadiem, bagātīgā ĀVĢ domes rīkotā svētku programma – tematiskās dienas, labdarības akcijas un dažādi konkursi, piparkūku cepšana un klašu apdāvināšana, kā arī, protams, visi beigu pārbaudes darbi un izmēģinājuma eksāmeni klātienē, kas mierā nelika līdz pat pēdējai nedēļai. Kad viss norimis un jau iesaiņotas pēdējās dāvanas, aicinām baudīt *the most wonderful time of the year* – uzlikt Ziemassvētku *playlisti*, varbūt vēlreiz, ģimenei noēdot visus mandarīnus, noskatīties, kā Kevins apmaldās Ņujorkā, un galu galā atskatīties uz pagājušajā semestrī notikušo, atminoties visas jaukās atmiņas un piedzīvoto gandarījumu. Paslavēt sevi par tikšanu cauri šiem pēdējiem un kustībā nepārtrauktajiem mēnešiem.

Mēs, L'avīzes komanda,

Jums novēlam pasakainu, krāšņu un atdzīvinošu svētku laiku!

Sofija Leiča
Katrina Liepiņa

AKTUĀLAIS LAVĪZES IELĀ

Redaktoru vēstule……....2
Aktuālais Lavīzes ielā…….…….. 3

ĀVĢ SIENAS ČUKST

Atgriešanās Žetonu vakarā…….....5

MĒĢINĀJUMI IZGARŠOT DZĪVI

Pārdomājot Janvāri…….....7
Erasmus+ Norvēģija……...7
Labdarības akcija "Uzdāvini bērnam Ziemassvētkus!"…….....8
Dvēseļu putenis skolā…….....8
Ekskursija Ziemassvētku kauju muzejā……9
Lāzertags……..10
Mūžības lauskas. Lasīšanas veicināšanas nedēļa Atrodi mirkli grāmatai!……....10
Kultūras kanons…….....….....13
Afra un Viviāna iesaka.....13

EIFORIJAS SĪRUPĀ

Ojāra Vācieša Pārdaugavas literārās balvas laureāti Āgenskalna Valsts ģimnāzijā……...15
A boy who loves painting……16
When Apollo 11 almost ended in disaster……...16
Mental health, laziness, press from society and burnout. An opinion essay……...18
A new employee……..19
Caurumu pētnieki……...…….20
Karnevāls…….....22
Maldu cietokšņi……...…24
Varbūt kādreiz……26
Starpmirkļu trīsas……....27
Mirkļu sablīvējums. Trolejbuss…….....28
Kaligrammas……...……29

PUSDIENU STARPBRĪDIS

Spotify playlistes Ziemassvētkiem !.....35
Krustvārdu mīkla siltiem vakariem…….....36

AUTORI

Sofija Keiča, 12.5 (redaktors)
Katrīna Liepiņa, 12.5 (redaktors)
Sabīne Skutele, 10.1
Rebeka Betija Eizenberga, 11.2
Vendija Kokare, 11.3
Dinija Zīberga, 9.3
Emma Ņestrojeva, 9.2
Nellija Kaupuža, 7.2
Elza Briekmane, 8.4
Kristians Sametis, 8.1
Afra Pia Kima, 10.5
Viviāna Zariņa, 10.5
Marī Pērse, 9.1
Grēta Volkoviča, 9.1
Marta Avota, 9.1
Anna Vidzemniece, 9.1
Laura Liepiņa, 9.1
Zelma Grīvane, 9.1
Viktorija Buķe-Fleitmane, 12.2
Johanna Priedīte, 12.2
Eva Blumberga, 12.2
Katrīna Zingule, 12.2
Saules Zaķītis
Dagnija Ivanovska (konsultante)

MĀKSLINIECISKAIS NOFORMĒJUMS

Sofija Keiča, 12.5 (makets)
Līva Lipāne, 12.1 (atbildīgā par mākslinieciskо noformējumu, ilustrācijas:
Patrīcija Andersone, 9.2 (ilustrācijas 9., 10., 16., 17., 18., 19., 21., 23., 25., 26.lpp)
Arella Zariņa, 9.1 (ilustrācijas 10., 11., 12. lpp)
Viviāna Zariņa, 10.5 (ilustrācija 8.lpp, aizmugurējais vāks)

ĀVĢ

SIENAS

ČUKST

...

ŽETONU

VAKARS!

Atgriešanās Žetonu vakarā

2. decembra vakarā precīzs laiks piecas minūtes pāri pieciem Latviešu Biedrības namā. Spriedzes pilna mūzika uzaust tumšajā zālē. Uz skatuves iznāk dejotāji melnbaltā ar mirdzošām zelta un sudraba galvasrotām. Žetonu vakars 2022 ir sācies.

Šīgada Žetonu vakara izrādei tika izvēlēts nosaukums "Atgriešanās laikā", un tai bija trīs trīsdesmit minūšu gari cēlieni: katru cēlienu veidoja divas no divpadsmitajām klasēm.

Pirmo daļu "Šaha partija" veidoja 12.2 un 12.5 klases. Tā sākās ar šaha kauliņu deju – melno un balto laidņu, torņu, zirdziņu, karalieņu un karaļu sadursmi un saspringtu, taču graciozu cīņu. Kauliņiem ieņemot vietas aiz izgaismota šaha galdiņa skatuves centrā, uz skatuves iznāca divi šaha spēlētāji un katra domas kā atsevišķi tēli melnos un baltos plīvuros, kas balsī vai kustībās darīja zināmu abu spēlētāju noklusēto. Galvenajam varonim literātam Tomam bija trīs šaha pretinieki, ar kuriem runājot, atgriezties laikā – biznesmenis Henriks "Prada" brillēs, kas Tomu noniecināja par viņa dzīves izvēlēm, fizmats Augusts, kas runāja dzejā, mīlēja Raini un prata labsirdīgi iedrošināt, un Gundega, kas vidusskolas laikā Tomam bija veltījusi mīlestības vēstuli. Pēc katras no trim šaha spēlēm sekoja muzikāls priekšnesums, ko izpildīja koris un neliels orķestris ar saksofonu, trompeti, elektrisko ģitāru un citiem instrumentiem.

"Kas meklē, tas atrod!" jeb 12.1 un 12.3 klašu veidotais cēliens vēstīja par astoņdesmito gadu beigu Latviju, centrā – jaunietis Andris, kas, ticis drauga Kristapa nodots, vairs nezināja, kāds ir viņa dzīves mērķis.

Kopā ar draugiem dodoties uz "Jumpravas" koncertu un klausoties dziesmu "Ziemeļmeita", viņš saprata, ka pats savu Ziemeļmeitu ir pazaudējis. Vēlāk sapnī Andri apciemoja Ziemeļmeita un pavēra jaunieša acis, atklājot nozīmīgās dzīves vērtības. Šī daļa tika veidota astoņdesmito gadu estētikā – liela daļa varoņu bija košā grimā un tērpti rūtainos flaneļos, džinsa, ādas jakās un kedās.

Trešo un noslēdzošo daļu ar nosaukumu "Klases salidojums" veidoja 12.4 un 12.6 klases. Šajā daļā ar humoru tika apspēlētas dažādas vidusskolas ainas un kuriozi, ar ko klases salidojumā dalījās pieci absolventi.

Visspilgtāk atmiņā palikusi aina ar skolas ēdnīcas pavāriem (arī atsauce uz pavāru ar tetovējumiem) un papildu pusdienu talonu iegūšanas shēmām. Vēl tika attēlotas arī attālinātās mācības, lasītāju semināri literatūrā un obligātās literatūras nelasīšana, skolas balles un arī nopietnākas tēmas, kā

vecāku negatīvā attieksme pret sapņošanu, skolotāju draudi, ka, "ejot uz šo novirzienu, jūs netiksiet šajā, tajā un pat tajā augstskolā", un grūtības klasē atrast domubiedrus. Šī cēliena beigās tika attēlota direktora runa absolventu salidojumā. Tad bija laiks visu divpadsmito klašu skolēnu kopdziesmai – visi kopā dziedājām "Jauna ēra" ģitāru pavadījumā.

Pēc neliela starpbrīža skatītāji tika aicināti atgriezties zālē, un tika sākta svinīgā daļa – žetonu pasniegšana, 12. klašu audzinātāju sveikšana un klašu fotografēšanās. Šis Žetonu vakars gan dalībniekus, gan arī skatītājus pildīja ar pacilātības un iedvesmas izjūtām. 2022. gada 2. decembra vakarā atmiņās atgriezīsimies vēl ilgi!

/Katrīna Liepiņa 12.5/

MĒĢINĀJUMI IZGARŠOT DZĪVI

Pārdomājot Janvāri

Novembrī iznāca Janvāris, un janvāris atnāca novembrī. Aktuāli. Sniegs, drebuļi, sals, slapjums, pelēks, zils, varbūt zaļš, bet tikai sūnu.

Filma, kas tika reklamēta kā patriotiska, uz vēsturiskajiem faktiem balstīta, patiesībā bija ikdienišķa vārda labākajā nozīmē. Viestura Kairiša jaunāko filmu es raksturotu kā nostalģisku, mierinošu, māksliniecisku, taču, galvenokārt latviešu vidū, – citādu.

Amerikāņu filozofs ir rakstījis: "Tiem, kas nezina vēsturi, ir lemts to atkārtot." Un latvieši to saprot, jo mums ir iemesls lepoties par tautas panākumiem un apzināties kļūdas, kuras turpmāk kā apliecinājums pašu inteliģencei netiks pieļautas. Tomēr laiks arī vēsturi apvienot ar ikdienu, rast cilvēkiem ne tikai iespēju atgriezties vēsturisko notikumu iespaidā, bet arī iespēju to izbaudīt kā māksliniecisku objektu novērošanai.

Janvāris ir māksliniecisku bagāta filma. No krāsu toņiem un mūzikas, kas dod priekšstatu par varoņiem, sajūtām, 90. gadu aktualitātēm, līdz dialogiem, interesantiem varoņiem uzmanības centrā, dažādiem viedokļiem un filmā atklātajām pieredzēm.

"Mēs esam tik jauni," notikumu iespaidā min paši varoņi, skolu tikko pabeiguši, kurus kopā saista viena vēlme – veidot un baudīt mākslu kino formā.

/Sabīne Skutele, 10.1/

Erasmus+ Norvēģija

Programmas nosaukums bija "Dare to stand up for democratic values", un tā notika laika posmā no 27. novembra līdz 2. decembrim Norvēģijas pilsētā Mosa. Tajā piedalījās dalībnieki no vairākām valstīm: Latvijas, Norvēģijas, Spānijas, Somijas un Itālijas, lai iepazītos ar iespējām, kā mēs varam pasargāt demokrātiju un piedalīties politikā.

Brauciena laikā apmeklējām skolu ar nosaukumu "Kirkeparken Vinderegaende skole". Tur mēs pavadījām lielāko daļu programmas, veicot dažādus uzdevumus saistībā ar demokrātiskajām vērtībām. Vienā no dienām devāmies arī uz Norvēģijas galvaspilsētu Oslo, apmeklējām "Nobel Prize Museum" un "Astrup Fearnley Museum of Modern Art", kā arī Ziemassvētku tirdziņu. Brīvajā laikā ar prāmi devāmies uz blakus salu Hortenu, lai izbaudītu mazas, izgaismotas pilsētiņas

skatu okeāna piekrastē.

Visinteresantākais no maniem ieguvumiem šajā braucienā bija tāds, ka nesen ar klasi literatūrā lasījām H. Ibsena grāmatu "Pērs

Gints". Tās izlasīšana lika noprast, ka norvēģi ir ļoti stagnējoši, klusi un mierīgi. Man bija iespēja apstiprināt vai arī noliegt izvirzīto hipotēzi. Norvēģi ir diezgan mierīgi, bet viņi prot arī izklaidēties. Protams, viens no nozīmīgākajiem ieguvumiem ir angļu valodas uzlabošanās. Šobrīd jūtos daudz drošāk, runājot angliski, jo parasti man nebija iespējas to izmantot ikdienā. Ieguvu jaunus draugus no dažādām valstīm, kā arī plānoju jau nākamo braucienu atpakaļ pie savas viesģimenes. Iepazinu tuvāk arī savas paralēlklases meitenes un skolotājas. Protams, nostiprināju savas zināšanas par demokrātiju, jo tāds arī bija šis programmas mērķis, kā arī noskaidroju vairākus veidus, kā es varu iesaistīties politikā, vēl nesasniedzot pilngadību, piemēram, aktīvi piedaloties pilsētas sabiedriskajā dzīvē un iesaistoties Jauniešu Saeimā.

/ Rebeka Betija Eizenberga, 11.2/

Labdarības akcija "Uzdāvini bērnam Ziemassvētkus!"

Kad kupenas sniedzas līdz zābaku malām un ikvienu telpu pilda piparkūku smarža, sveču liesmas un mīļums, mēs zinām, ka ir pienācis Ziemassvētku laiks.
Ziemassvētki arī mūsu kuplajā Āgenskalna Valsts ģimnāzijas ģimenē ir došanas laiks. Jau trešo gadu piedalāmies rehabilitācijas centra "Svētā Sofija" sadarbībā ar labdarības fondu «Ticība, Cerība, Mīlestība» labdarības akcijā «Uzdāvini bērnam Ziemassvētkus!».
Labdarības akcijas mērķis ir nodrošināt gaišus un priekpilnus Ziemassvētkus bērniem ar īpašām vajadzībām, sniedzot viņiem dāvanas.
Šis ir bijis īpašs gads, jo mazāk nekā 24 stundu laikā mūsu skolas skolēni un to vecāki pieteicās sagādāt dāvanas 54 bērniem, nodrošinot 54 laimes pilnus smaidus Ziemassvētku vakarā.
Paldies visiem bērniem un vecākiem, kuri izrādīja interesi un pieteicās vairot labo! Jūsu atsaucība ir mūsu lielākā dāvana. Varam lepoties, ka mūsu skola ir pilna cilvēku, kuri nepaliek vienaldzīgi un ir ar tik plašām, siltuma pilnām sirdīm!

Pateicībā
ĀVĢ SP vārdā
Vendija Kokare

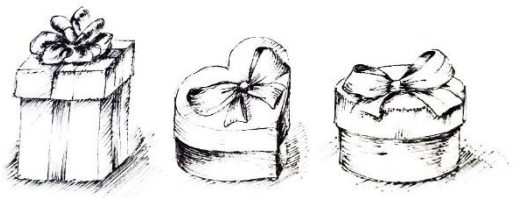

Dvēseļu putenis skolā

8. novembrī visas 9. klases skolas aktu zālē kopīgi noskatījās filmu "Dvēseļu putenis" (rež. Dzintars Dreibergs), kas uzņemta pēc Aleksandra Grīna tāda paša nosaukuma romāna motīviem. Pēc filmas bija lieliska tikšanās ar galvenās lomas atveidotāju Oto Brantevicu.

"Dvēseļu putenis" noskatīšanās man pavēra citu skatu uz karu. Skolā tieši apguvām tēmu par Pirmo pasaules karu, un es biju dzirdējusi par visām "zvērībām" un cilvēku nežēlīgākajām nogalināšanām, kuras notika Pirmā pasaules kara laikā. Lai gan to iedomāties bija briesmīgi, tikai redzot notikušo uz lielā ekrāna, sapratu, cik skarbas, nežēlīgas un nevajadzīgas šīs cilvēku darbības patiesībā bija. Filma man arī ļāva iejusties karavīra lomā un izjust to uztraukumu un nepārliecinātību, kāda patiesībā valdīja kareivju vidū. Jāuzteic ir aktieri par kareivju emociju atveidojumu, jo varēja izjust, kā vīriešu vēlme karot izzuda, atrodoties kara laukā. Kā viņi tikai tad apjēdza, ka tas nebūs nekāds rotaļu laukums. Jāatzīst, ka daudzi kadri filmā

nebija īpaši patīkami skatāmi un sametās pat slikta dūša, bet, godīgi sakot, tas bija vajadzīgs, lai saprastu, cik patiesībā tas viss bija šausmīgi. Runājot par pašu pasākumu - ļoti ceru, ka kaut ko šādu kādreiz varēs atkārtot! Tā ne vien bija kā neliela izraušanās no ikdienas ierastās, spraigās rutīnas, bet arī veids, kā, labi pavadot laiku, iemācīties ko jaunu un neaizmirstamu. Arī iepazīšanās ar filmas galvenā varoņa atveidotāju bija lieliska. Viņš pierādīja to, ka arī tādi paši parasti cilvēki kā mēs var sasniegt kaut ko tik ievērojamu!

/Dinija Zīberga, 9.3/

Filma "Dvēseļu putenis" patiešām iepatikās mūsu klasei. Skatoties to, katrs no mums izjuta neparastas emocijas un aizdomājās, cik grūti bija jauniem puišiem, tēviem un vectēviem atstāt savas mājas.

/Emma Ņestrojeva, 9.2/

Ekskursija Ziemassvētku kauju muzejā

7. oktobrī mēs, 7. klases, devāmies ekskursijā uz Ziemassvētku kauju muzeju. Tur mums stāstīja par Lāčplēša dienu, par Latvijas Republikas dibināšanu un par Ziemassvētku kaujām.

Uz muzeju mēs, 7.2 klase, braucām autobusā kopā ar 7.3 klasi. Muzejs atrodas Jelgavas rajona Valgundes pagasta "Mangaļu" mājās, vietā, kur pagātnē norisinājās kaujas. Mēs braucām uz muzeju, lai izjustu un izprastu to, kā mūsu senči ziemas aukstumā cīnījās par brīvu Latviju un uzvarēja.

Muzejā bija vairāki uzdevumi, kurus vajadzēja izpildīt, bet bērnu bija diezgan daudz, tāpēc mūs sadalīja 4 komandās.

Pirmais uzdevums bija virves vilkšana. 2 komandām vajadzēja stāvēt pretī viena otrai un turēt virves galus. Kad vadītājs bija izskaitījis līdz 5, abām komandām vajadzēja spējīgi vilkt virvi katrai uz savu pusi, lai uzvarētu. Mūsu komanda, Zilie orangutāni, uzvarēja otru komandu. Otrais uzdevums mums bija iekšā muzeja mājiņā, kurā bija dažādi ieroči, papīri, raksti utt. Tajā mums stāstīja par ieročiem un granātām, vēlāk mums parādīja, kā tās izskatījās, atļaujot pataustīt.

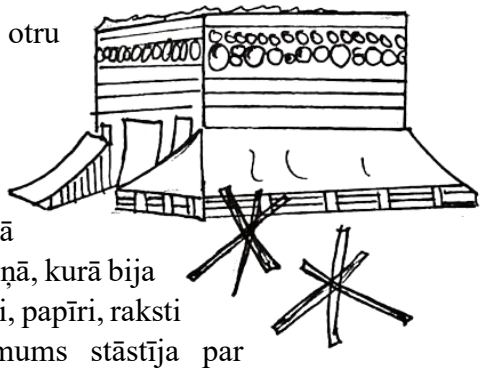

Trešais uzdevums bija stafetes. Tur pārbaudīja mūsu fizisko izturību, jo vajadzēja skriet, lēkt pāri auklām, kustēties un vingrot.

Ceturtais uzdevums bija pārgājiens jeb pastaiga caur mežu. Tur atradās vairākas senas lietas, kuras ir saglabājušās no Ziemassvētku kaujām. Pašās beigās mēs ieraudzījām lielu pieminekli, kuram bija zobens forma. To apskatot, mēs gājām atpakaļ uz sākumvietu, kur varējām pie ugunskura paēst pusdienas.

Ziemassvētku kauju muzejs ir labs, jo tajā var uzzināt par leģendārajām Ziemassvētku kaujām I pasaules kara laikā un to, kā latviešu strēlnieki varonīgi cīnījās, izrādot cieņu savas valsts vēsturei, kritušajiem karavīriem, tāpēc es domāju, ka šī ekskursija bija izdevusies un noderīga.

/Nellija Kaupuža, 7.2/

Lāzertags

Mēs, 8.4 klase, rudenī bijām uz Siguldas lāzertagu. Pēc aktīvās atpūtas tajā spriedām, ka labprāt uz to dotos vēlreiz. Mūsu vēlēšanās piepildījās, jo Karjeras dienā pie mūsu klases viesojās 2014. gada absolvents Miķelis Ziemelis. Pēc sava interesantā stāstījuma par lāzertagu dibināšanu viņš pasniedza mums dāvanu karti lāzertagam "Laserdog". Šis pasākums, kurš notika 29. novembrī, mūsu klasei ļāva saliedēties vēl vairāk. Visapkārt skanēja smiekli, visiem bija ļoti jautri. Katrs no mums izbaudīja šo iespēju – pabūt vēlreiz lāzertagā, un to mēs ļoti novērtējam.

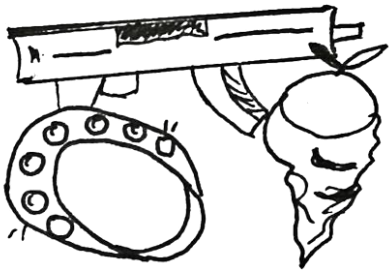

Mums ļoti patika, ka varējām iepazīties ar šo absolventu. Tas bija ļoti jauki un, mūsuprāt, būtu interesanti, ja arvien vairāk absolventu iepazīstinātu skolēnus ar savu darba vidi. Liels paldies Āgenskalna Valsts ģimnāzijas absolventam Miķelim Ziemelim!

/Elza Briekmane 8.4/

Mūžības lauskas
Lasīšanas veicināšanas nedēļa
"Atrodi mirkli grāmatai!"

No filozofa akmens un dzīvības eliksīra līdz mūžīgās jaunības avotam un ambrosijai cilvēki visos laikos ir tiekušies pēc nemirstības. Bībelē aprakstītajā notikumā par Bābeles torni un grieķu mītā par četriem laikmetiem atainots uzskats, ka cilvēks ir līdzvērtīgs dieviem, pie tam arī viņam pienākas neierobežota vara, spēks un gods. Dabā it visur var just tās radītāja klātbūtni, mūžības pieskārienu, tāpēc laika gaitā mūžība daļēji piedzīvota, atsvešinoties no materiālām un laicīgām vērtībām. Mūsdienās reibinošas vielas slīcina mierā, aizmirstībā, pārpilnībā, vien kultūras apgaismības stari izdeldē izmisuma radītās ēnas. Kaut arī piedzīvot pilnvērtīgu mūžību šajā pasaulē nav iespējams, cilvēki turpina to meklēt visās nišās un dažkārt sajūt, satausta mūžības pavedienus, fragmentus, atgriezumus, pat lauskas.

Līdz ar svaigo biezā sniega kārtu un aizturēto Ziemassvētku dziesmu pirmajiem atskaņojumiem lielveikalos arī Āgenskalna Valsts pilsoņi no 28. novembra līdz 2. decembrim meklēja mūžību – šoreiz grāmatās. Doma par lasīt veicināšanas nedēļu esot diezgan ilgi briedusi latviešu valodas un literatūras skolotājas Daigas Pātagas prātā, bet iniciatīva "Atrodi mirkli grāmatai!" atklājās samērā neierastā formā.

"Ļoti bieži, viņiem pat nenojaušot, mani iedvesmo skolēni. Ne tikai mācību stundās. Darbā esmu sapratusi, ka idejas rodas sarunās, brīžos, kad uzdodam jautājumus – citiem, sev, pasaulei. Arī šoreiz. Lai gan doma par līdzīgu pasākumu mitinājusies galvā jau kādu laiku, tieši skolēni bija tie, kas pamudināja to īstenot šeit un tagad," saka skolotāja Pātaga.

Lasīšanas veicināšanas nedēļa bija kā izbārstītas mūžības lauskas, uz kurām varēja uzdurties visā skolā. Ejot piesātināties ar sniegoto gaisu 20 minūšu starpbrīdī, jaunieši manīja pa vestibilu izkaisītus, laikā sastingušus tēlus, katru turam telef… nē, grāmatu! Šajā bagātīgajā

cilvēku kopienā bija atspoguļota grāmatu esamība ārpus laika, mērķa, jūtām. Lasītājs kļūst neesošs šajā pasaulē no mirkļa, kad viņš ne vien acis, bet arī savu dvēseli pieskavo pirmajai daiļdarba lappusei.

Bažīgi skatoties, vai sekmīga atzīme matenē, jaunieši arī izlasīja skolotājas D. Pātagas vēstules par patstāvīgām aktivitātēm tiem, kas vēlas sevi izaicināt. Bija iespēja izpildīt testu par grāmatu citātiem, kuriem jāatmin atbilstošās grāmatas nosaukums. Steidzīgi lasot tekstu ar *Quizizz* jancīgo fona mūziku, brīžiem pildītāji atgriezās bērnībā pie Kaķīša dzirnavām un Vinnija Pūka, citreiz izjuta lepnumu par literatūras stundās nesen lasītās grāmatas fragmenta atpazīšanu, bet lielākoties skolēni minēja grāmatas citātiem, kurus vēl tikai manīs nākotnes gaitās. Plašais klāsts ar populārām grāmatām, kas vēl nav šķirstītas, iedvesmoja un iedrošināja, manuprāt, daudzus.

Mākslinieciskie gariņi, kuru mūsu skolā nebūt nav maz, varēja izpausties, meklējot grāmatu sniegtos mūžības pavedienus ikdienas dzīvē, daiļliteratūras ietekmi katra indivīda realitātē. Iemūžinot manīto, to pēc tam iesniedza fotogrāfiju konkursam "Grāmata ir pasaules spogulis".

Spoguļošanās tikmēr turpinājās arī ĀVĢ korpusos, kur, stūrī omulīgi iekārtojies, atradās ekrāns, kas atkārtoti vēra skatu skolotāju grāmatu ieteikumiem un 9.klašu skolēnu radītām reklāmām, kas visi kā viens sauca: "Lasi! Pieredzi! Iemīli! Atceries!" ar garāmejošo skolēnu soļiem pavadījumā.

"Kad lūdzu saviem kolēģiem iesūtīt grāmatu ieteikumus, labi apzinājos, ka pati nespēju ieteikt to vienu vienīgo. Lasu daudz, gandrīz vienmēr pārlasu tos daiļdarbus, par kuriem mācāmies literatūras kursā, un cenšos lasīt jaunākos Latvijas un pasaules autoru darbus, vasarās izbaudu literatūru, kas izklaidē un ļauj atpūsties. Lasītu vēl vairāk, bet dienā ir tikai 24h, lasīšanai atliek mirkļi, tāpēc arī ĀVĢ lasīšanas veicināšanas nedēļas moto - "Atrodi mirkli grāmatai!" Laikam jāatbild, ka mana iecienītākā grāmata ir tā, kas vēl nav izlasīta. Katram novēlu atrast šo grāmatu!"

Nedēļā pēc pasākuma gaisā joprojām virmoja lappušu smarža un smalka papīra sanēšana. Grāmatas manīja mazliet biežāk nekā iepriekš, arī man šis notikums palīdzēja izrauties no mācību stiprās straumes un atlaisties krastā, vērojot ūdeni ar grāmatu klēpī.

Jāatceras, ka skolēni nav vienīgie, kas nepagūst meklēt mūžības pavedienus ikdienas dzīvē – arī skolotāji cieš no grāmatu lasīšanas deficīta, tāpēc aicinājums "Atrodi mirkli grāmatai!" rosināja arī pedagogus vēlreiz ļauties vārdu lietum. Mērķis sasniegts! Tomēr aiz mūžības meklējumiem slēpjas daudz vairāk kā ideja un daži sastinguši cilvēki, kā klāsta skolotāja.

"Manuprāt, izdevās. Protams, 12. klašu skolēni bija aizņemti ar Žetonu vakara priekšnesumu gatavošanu, mācību semestra noslēgums tuvojas, tikko svinējām nozīmīgus valsts svētkus. Ceru, piekritīsiet, ka piemērotu brīdi ĀVĢ notikumu kalendārā nebūt nav tik vienkārši atrast. Man prieks par tiem 104 skolēniem, kas izpildīja grāmatu atpazīšanas testu. Milzīgs paldies tiem kolēģiem, kas dalījās ar saviem grāmatu ieteikumiem! Paldies 9.klases skolēniem, bez kuriem zibakcijas 20 minūšu starpbrīžos nebūtu īstenotas! Paldies radošajiem par grāmatu reklāmām un Vilim Civkašam (9.1) par lasīšanas nedēļas pasākumu iemūžināšanu video formātā!"

Lai gan šādiem pasākumiem ir liela vērtība, tā parasti pēc laika kā skaists audums izdilst, tāpēc ir svarīgi turpināt darboties ilgtermiņā. Grāmatu nozīme mūsdienu sabiedrībā tiek vispārīgi nicināta, jo ir atrasts jauns, ātrs, lēts, bet kairinošs veids, kā meklēt mūžību – sociālie mediji. Jaunieši vairs neapzinās, ko palaiž garām nelasot.

"Zinu, ka līdzīgi pasākumi notikuši arī citās skolās (gan citādākā izpildījumā). Ceru, ka ĀVĢ šis pasākums kļūs par ikgadēju tradīciju, kad skolotāji un skolēni kopīgi dalīsimies skaistā un iedvesmojošā lasīšanas pieredzē. Iespējams, ka no skolotājas tas liksies pārlieku pamācoši, bet zinu un ticu, ka grāmatu lasīšana "paver durvis". Vārdu krājums, tēlainība, sižeta izpratne, iespēja salīdzināt savu pasaules redzējumu ar galvenā varoņa uzskatiem, kultūras iepazīšana. Lasot daiļdarbu, var aizceļot tur, kur nebūtu iespējams atrasties, ticēt tam, kas vēlams, bet tik grūti sasniedzams. Ja mūsdienu jaunais cilvēks apzinātos, kas tik nav izdarīts grāmatu dēļ... Grāmatām ir milzu spēks un vara, tikai jāļaujas."

Apjautājot paziņas par pieredzi lasīt veicināšanas nedēļā, dzirdēju daudzveidīgas atbildes. Grēta Volkoviča no 9.1 teica šādi:

"Laikam ietilpstu prāvajā skolēnu slānī, kas nav visai aktīvi grāmatu šķirstītāji, tā kā ĀVĢ lasīšanas veicināšanas nedēļa man bija sevišķi vērtīga. Trīs vārdos: spoža, radoša, atsvaidzinoša. Tāda, ka aiz katra stūra uzglūn pārsteigums! Nemaz nerunājot par intriģējošajiem grāmatu ieteikumiem skolēnu video reklāmās un skolotāju rakstītajā, jaunas pieredzes arī neizpalika. Pirmoreiz piedalījos zibakcijā. Jāsaka, pat nezināju, ko šis vārds nozīmē, līdz stāvēju gaitenī sanākušajā klasesbiedru pūlī, amizanti sastingusi ar grāmatu rokās. Savukārt citātu atpazīšanas tests atgādināja par bērnībā iemīļotajiem, bet aizmirstajiem daiļdarbiem kā "Mazo princi" un "Vinniju Pūku". Krietnu baudu un gandarījumu sniedza arī fotogrāfiju konkurss. Lika apdomāt grāmatu lomu manā dzīvē un pasaules uztverē, kā arī pakutināja vizuāli orientēto smadzeņu puslodi tieši tik, cik vajag. Kopumā jauna, aizraujoša pieredze, kas palīdzēja izlauzties no ikdienas rutīnas un motivēja biežāk pievērsties kādai lasāmvielai. Noteikti vajadzētu šo pasākumu padarīt par ikgadēju skolas tradīciju."

Pēc lasīt veicināšanas nedēļas noslēguma bija skaidrs, ka pa skolu izbārstītās mūžības lauskas ir atrastas, noglabātas un novērtētas. Liekot tās kopā, atklājas spogulis, kurā lasītājs redzi sevi vistīrākajā, patiesākajā veidolā. Grāmatas bagātina cilvēka raksturu, palīdz atpūsties, izjust laimi un arī draudzību, un, kā teicis slavenais pētnieks Aleksandrs Laime Luīzes Pastores romānā "Laimes bērni", "cilvēki, kas lasa grāmatas, nekad nevar būt vientuļi"!

Lai būtu vieglāk sevi motivēt regulāri lasīt, iesaku izmēģināt izaicinājumu, kur katru mēnesi jāizlasa grāmata pēc noteikta kritērija, kas tiek izlozēts.

Daži kritēriji iedvesmai:

- retāk lasīta žanra grāmata (piemēram, ja neesi lasījis trillerus, tad tā būtu lieliska izvēle kritērijam);
- grāmata, kuras sižets risinās Āzijā, Āfrikā, Austrālijā u.tml., rietumu valstīm mazāk pazīstamos reģionos;
- romāns, kuru izdeva tavā dzimšanas gadā;
- daiļdarbs, kura autoram ir vienādi iniciāļi ar tevi;
- grāmata, kuras lappušu skaits mazāks par 100;
- grāmata, kuras lappušu skaits lielāks par 500;
- klasika;

- daiļdarbs ar trīsciparu skaitli nosaukumā;
- romāns, kuru izvēlies tikai tādēļ, ka patīk vāka noformējums.

Lai izdodas pieredzēt mūžību un atrast iecienītāko grāmatu!

Aicinu iepazīties arī ar veidoto reklāmas video Lasīšanas veicināšanas nedēļas ietvaros:

/Intervijas ar skolotāju Daigu Pātagu un skolnieci Grētu Volkoviču un rakstu par lasīt veicināšanas nedēļu radīja Saules Zaķītis/

Kultūras kanons

2022. gada 16. decembrī Latvijas Nacionālā bibliotēka (LNB) rīkoja izglītojoši izklaidējošu tiešsaistes viktorīnu „Ziemassvētki kanonā", kas veltīta Latvijas kultūras kanona tēmām. Tajā piedalījāmies arī mēs, 8.1 klase.
Pasākumā piedalījās 6.–9. klases skolēni gan no Latvijas, gan diasporas. Viktorīnas vadītājs bija aktieris Jānis Kronis, un šoreiz pasākuma veidošanas procesā iesaistījās un savās pārdomās par Latvijas kultūras kanonu dalījās AFS Starpkultūru programmas apmaiņas dalībnieki – Francijas, Itālijas, Taizemes un Honkongas pusaudži, kuri Latvijā ieradušies tikai augusta izskaņā un šeit pavadīs mācību gadu.
Mūsu klases komanda uz visiem jautājumiem atbildēja pareizi, taču punktus zaudēja, lēnāk atbildot uz jautājumiem. Mūsu klase šajā pasākumā saliedējās, ieguva jaunas zināšanas par visdažādākajām tēmām, kā mūzika, dzeja, māksla.
Ar 1178 punktiem mūsu klase kā komanda izcīnīja 2.vietu no 436 komandām.

/Kristians Sametis, 8.1/

! Afra un Viviāna iesaka !

Michelle Gurevich koncerta biļetes drīz tiks izpirktas, tāpēc sēdies un iepērcies! Koncerts notiks 2023. gada 25. martā pl. 19.00 Vidzemes koncertzālē Cēsīs. Šī ir vienreizēja iespēja, jo viņa reti ceļo, lai atskaņotu mūziku Latvijā.
Kāda veida mūzika veido *Michelle Gucervich* ?
Michelle ir kanādiešu dziedātāja un dziesmu autore. Viņas mūziku ietekmējis viņas krievu mantojums. Mūzikas žanrs ir *grunge,* bet vairāk gotiskā noskaņā. Viņa dzied par sev tuvām problēmām, savām emocijām un dod iespēju iejusties viņas mūzikā.
Dziesmas, kuras iesakām noklausīties:

- *Party girl*
- *Lovers are strangers*
- *Russian ballerina*

EIFORIJAS SĪRUPĀ

OJĀRA VĀCIEŠA PĀRDAUGAVAS LITERĀRĀS BALVAS LAUREĀTI ĀGENSKALNA VALSTS ĢIMNĀZIJĀ

1.VIETA

centra pseidointelektuāļa portrets

es piedzimu 1994. gadā
privātajā klīnikā majoros
mani mamma
sauca par nīči
tētis par bilu geitsu
es uzaugu klusajā centrā
pabeidzu pirmo ģimnāziju
vienmēr zināju
ka esmu drusciņ labāks
jo jau skolā rakstīju dzeju
mamma ir aktrise
mans tētis ir režisors
mūsu ģimenei nekad netrūka
naudas un gaumes
vienmēr jutu
ka caur manu laicīgo miesu
runā latvijas kultūras dievs
mani dievināja latviešu valodas
skolotājas un klasesbiedrenes
es esmu dievs
kopš bērnības
gatekeepoju niku keivu
lasīju bītu paaudzes dzeju un
biju drusciņ labāks
mamma veda mani dažreiz līdzi
uz darbu
tāpēc cv bija vērts minēt
ka pazīstu žagaru jau 20 gadus
es gāju uz satori diskusijām
izteikt dziļu un nepopulāru viedokli
par sabiedrībā populārām tēmām
sēdēju kaņepes kultūras centra terasē
dzēru sojas piena latti
ierakstīju dziļu tvītu kontā
ar sekotāju skaitu lielāku
nekā videjā alga latvijā
paštītas cigaretes dūmi
atstāja manas kultūras plaušas
mīļā,
Es esmu drusciņ labāks par Tevi.

/Sofija Keiča, 12.5/

3.VIETA

***
ejot mājās no pieturas jāpaklausās the perfect girl
kā jau tas vienmēr ir bijis
nakts ir jauna
sieviete īsā halātā un levis čībiņās (un laikam tikai)
iekāpj vīrieša bmw
tak neviens neskatījās viņš teica lai gan skatījās
pie podjezda divi čaļi kādu gaida
apspriež to un smēķē
izskatās ka viņi kādu gaida jau ļoti ilgu laiku
jo es arī
diezgan mājīgi tā naktī
atnākt mājās noplēst skropstas meklēt leftoverus

no pilngadības dāvanām pievienotajiem
raffaello un merci

vienkārši vakar beidzās nauda un kas ir tas
ir
kad apēdīšu raffaello tad neēdīšu neko
baigi vajag
itin dzīvīgi kad neviena nav
monsterīti taisu vaļā ar zobiem
uz tv skan the perfect girl
nākamo dzeru sidru
kas nebija tik garšīgs cik skaista bija
tā etiķete ar violeto ābolīti
iekrītu dīvānā pieceļos un vēlreiz iekrītu
paldies dārgais japāni
ir fun
es šovakar izšķaidīju glāzi, nolauzu trīs
nagus
atgriezos tukšā dzīvoklī
kas paliks tukšs nedēļu
rīt pasūtīšu boltu uz kredīta
uzvilkšu mirušu cilvēku apģērbu
un braukšu skatīties otro krastu

/Katrīna Liepiņa, 12.5/

DARBI ANGĻU VALODĀ

A boy who loves painting

Everyone has some kind of addiction, but this one boy is outstanding. He is obsessed with painting anything. It may not seem like that much of a problem, but even his parents are worried about this situation, so they take him to the therapist to try to change his behavior. Not only the boy is addicted to painting on paper, but he is also secretly taking brushes with paint or markers and painting on tables, even on other people! Everyone around him is always shocked about it. How can he paint on his own phone and be satisfied with it? Many people who know him are concerned about his actions and tell him to stop doing that, but to this day the boy still hasn't broken the obsession.

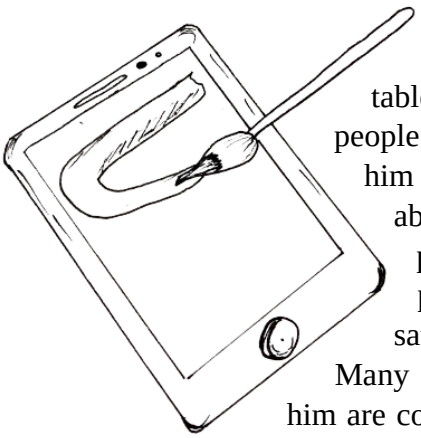

/Marī Pērse, 9.1/

When Apollo 11 almost ended in disaster

Most people are probably somewhat familiar with Apollo 11 – the 1st mission to put humans on the Moon. The names of both crewmen responsible for the execution of the mission are also quite known – Neil Armstrong and Edwin "Buzz" Aldrin. However, the duo may have gotten stranded on the Moon, had Aldrin not been successful in preventing disaster with a little creativity and a felt-tip pen.

As both astronauts were preparing to return home after their historic moonwalk, they became aware of a sudden twist in events – the circuit breaker switch responsible for sending power to the ascent engine had broken off. This turn of events

was immediately reported to Mission Control, but they weren't successful in finding a solution by the next morning.

However, Aldrin found a fix – after examining the damage, he discovered that the switch was similar in size to a felt-tip pen in his pocket, so he figured it could be pushed into the circuit to hold the breaker. Sure enough, it worked, and both astronauts were fortunate to return home. But hadn't Aldrin been blessed with this simple felt-tip pen, things could have gone differently. Buzz Aldrin was, ofcourse, overjoyed about his success, so, as a souvenir and relic he kept the felt-tip pen and broken switch ever since. The engineers, though, were not happy with the situation, so a guard was installed over their circuit breakers in subsequent lunar modules to avoid a problem similar to this in the future.

/Anonīms/

***

One evening Guy was sitting in this bedroom and playing a video game he's obsessed with - "Cow milking simulator". Then he heard an aggressive knock on the door, it was his mother. Usually he would have ignored her, but today she looked extremely furious, so he was curious about what she had to say. She explained how she was angry with her son because, apparently, he had pushed a bucket of fish marinade over on the freshly cleaned kitchen floor. Mom was unhappy with the fact they had nothing to make dinner from anymore. Guy wasn't very pleased with these accusations because he knew he wasn't responsible for the incident. Mom thought Guy was at fault because he is very good at making a mess. He tried to blame their cat for the mishap, but mother wasn't satisfied with such an explanation since they do not own a cat. While arguing they heard a loud thud from the kitchen. When they got there, they saw a bunch of pots and pans on the floor and finally realized who should be held accountable for the trouble. It was a massive six-legged demon with pointy horns and teeth sharper than knives. The family wasn't aware of the existence of terrifying, humanoid creatures sent from depths of hell, who love to knock over things in the kitchen, but they all laughed it off and welcomed the demonic entity into their household.

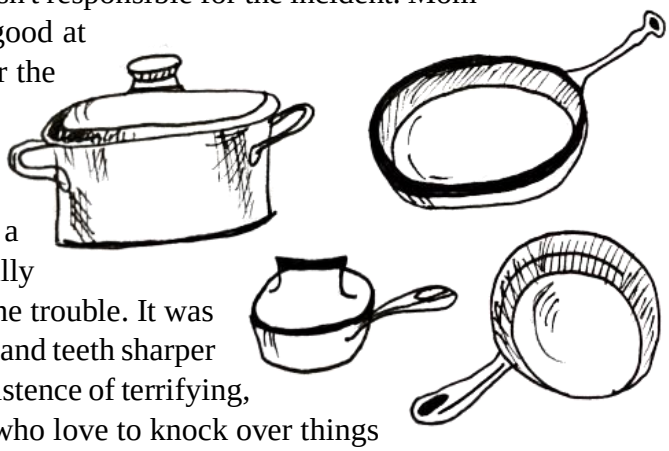

/Pouteris/

***

Once upon a time, in a village far, far away from civilization, there lived a man called Narcissus, known for his extraordinary beauty. Narcissus was cherished by everyone, for he was the son of a river god. Yet he was never mutually affectionate to others. Such was the case when a mountain nymph Echo fell for him. Her love was unrequited by the self-absorbed Narcissus, and when she became aware of this,

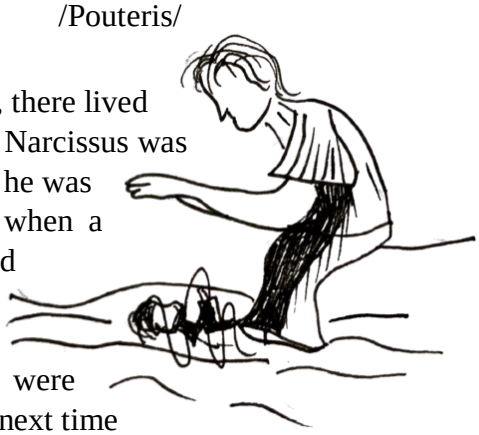

She withdrew from daily life to sulk in sadness. The gods were angry with Narcissus, so they decided on a punishment. The next time

he'd look at his reflection, he would become obsessed with it. Narcissus was so enamored by the sight of himself, that it ended up leading to his downfall, making him forever dissatisfied with not being able to have the object of his desires.

/Grēta Volkoviča, 9.1/

Mental health, laziness, press from society and burnout
An opinion essay

To be successful in some subject, a person has to be good at it. Those who are obsessed with their job at this moment may become unhappy with it over time. All of us have worried about our inner abilities and capacity because there is such a thing as laziness. We are all familiar with that moment when our mind starts to get lazy. Often it is harmful to our motivation but sometimes rest and laziness is the only support against burnout. In my opinion, people are not at all aware of this condition when stress and pressure from society have become too much for individuals. People usually are dissatisfied with the fact that they cannot help themselves and have to ask for support from fellow human beings. To conclude, we all should be responsible for our mental health because there is only one life to live, and no one wants that to become ruined.

/Marta Avota, 9.1/

***

John was sitting in an apple tree. It was old, full of apples and particularly comfortable to sit on.

The boy was thinking about his father, who had just told him that they were going to move to a different city because he got involved in a business deal with someone who lives there. Parents said that the new city was going to be similar to their hometown, but that's not what John was worried about. The boy was so angry with

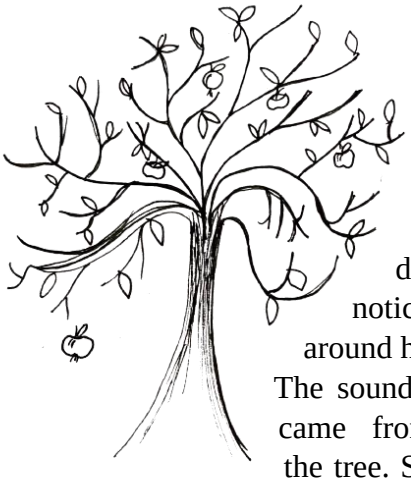

his parents for making that decision alone that he didn't even notice anything around him.

The sound of movement came from underneath the tree. Surprised, John looked down and saw a man who didn't seem to be aware of his presence. The stranger was busy with writing equations in his notebook. John wasn't sure about what they meant. He had never been good at math.

John searched for an apple at a nearby branch. Just as many other kids his age, he liked to surprise other people. He threw the apple at the stranger's head, making him scream. John jumped down and ran away, fully satisfied with himself. He wasn't upset about moving anymore. As long as the city had apple trees and careless strangers, it didn't matter.

/Anna Vidzemniece, 9.1/

***

There once was a girl named Eva. She was very successful at her job. She was the CEO of a white-hat hacker company. Not only that, but she was also very good at coding. Eva was respected for beating notorious hackers like DCR, Sparky and Wxex. But no one knows the truth about Eva. She is associated with a drug ring. This kind of information cannot be made public. People

would be furious with her. She has built her company on trust, so this kind of leak would ruin her. Eva lives her life anxiously. Every day, she is nervous about her future. She can't trust anyone. She has to be ready for any kind of situation.

/Laura Liepiņa, 9.1/

A new employee

The Cherry Tree hotel isn't very well known among most groups of people, but some, the luckier ones, have either come across it by accident or simply destiny. Not many of the guests there would call it anything near proper, fine or pleasant, but those less criticizing have, over time, come to admit that there truly is no better place than Cherry Tree hotel.

I used to work in the said hotel, and whilst I was there, we had a very strange luggage man. His name was Paulo Dankworth, but most of the staff called him Loony Parvus or Danky. Or at least we all called him that behind his back, but he never talked to us anyway (other than occasional grunts when he happened to walk onto us, but he made sure that this happened as little as possible) so there wasn't really any difference when or who called him what. We tended to call him a man and very much human, but many of the younger staff, particularly the Samilton brothers, reckoned he's a bit off his rocker and, in any case, was some sort of half-human alien. They certainly have their reasons for calling him that. Paulo's skin was a sickly pale-green color and was dotted with boils and rashes. He has a very peculiar form. Mr. Griffin, the hotel manager, argued that he was in the war and had suffered very harsh injuries, including severe brain damage. Most of us thought otherwise - Pancy Prickle had theories including gossip about Danky being a mad scientist who had, by failed experiment, deformed himself into the strange shape he was. In any case, Loony Parvus was a very popular subject of conversation with our newest staff members.

Another reason why we all found Danky a bit, well, strange - to say the least - was that he snatched luggage from people, waited to hear where it was supposed to be dropped off at and then always set off in the opposite direction. He then tried to throw luggage around at random instead of bringing it to its proper destination. It seemed that he found this to be very appropriate behavior. This is why most people who stayed there warned others not to take any big bags, but just put all their belongings into tiny compartments that don't look like “luggage”, so as to save the trouble of wandering all over the hotel for hours until finding their belongings.

Even though Paulo seemed curious about almost nothing, gave not even the slightest glance this way or that, kept to himself, in this story, he found a friend.

It was a couple of years before I left my post as a receptionist, though at the time I wasn't aware of any change of work in the future. I had long gotten accustomed to the rarity and uniqueness of the Cherry Tree hotel, but, nevertheless, this new friendship was still rather a strange happening, for everyone was familiar with everyone else, no newcomers ever showed up, all the staff were happy with the way things were, and yet - it all got better as soon as Troy joined.

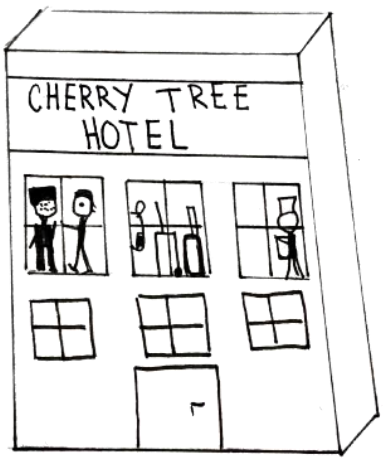

At first, we were all very worried about him, because even though his name may remind one of a determined, hardworking employee, it turned out that he

was both blind in one eye and half deaf. Mister Griffin, our manager, was rather unhappy with the situation, because Troy's inability to communicate properly could be harmful to both himself and, more importantly, the economy within our workplace and Griffin's pocket. The manager eventually decided to pair Loony Parvus with Troy, so that both weirdos could stick together and, hopefully, do as little damage as possible to the pennies steadily rolling into Griffin's bank account. We were all familiar with this type of behavior, but I have of late become unhappy with myself for not telling Griffin what's what when I could. His love of money made him overly sensitive to criticism, this mainly resulted in being angry with the staff, and he was addicted to charts and tables showing the same thing all over again – his business just isn't cut out for the top leagues.

Anyway, we were all very excited to see what would become of the strange pair, for Loony Parvus was obsessed with keeping everything the way he thought it should be, whereas Troy seemed quite unable even to put his jacket on the right way. In the end we were all surprised to see the pair understanding each other perfectly!

Being keen on finding out more about this connection, I spent my free time near them, watching and listening, and I was quite content with my findings! It turns out that Paulo has a strong inclination to lead, hence the need for perfect order, yet Troy is incapable of leading and therefore admires any who can in his place. In the end, both are not at all good at communicating verbally, so Paulo simply shows what must be done, and Troy follows his lead. After a couple of days, they were working in perfect synchronization. Feeling a strange sense of pride, I informed Mr Griffin of the news and even he had to admit satisfaction with the new employee. In the end, it was just another happy page turned in the strange and wonderful adventures of the Cherry Tree hotel.

/Saules Zaķītis/

FANTĀZIJAS STĀSTI

Caurumu pētnieki

Šovakar Vārna, bezbailīgā 15 gadus vecā meitene, pēc skolas dodas uz kārtējo uzdevumu, kuru viņai lika veikt caurumu pētnieku apvienība, slepena zinātnieku biedrība, kas pēta citas dimensijas.

Meitenei visbiežāk kā iesācējai tiek uzdoti vienkārši uzdevumi, galvenokārt zudušo uzskaite. Šoreiz viņa dodas veikt uzskaiti operas rajonā, kurā ir vairāk pazudušo nekā citās pilsētas daļās, bet meitene būtu daudz vairāk priecājusies par indivīda izsekošanas uzdevumu. Vēl aizraujošāki viņai šķiet tikai neitralizācijas uzdevumi, kuru izpildei 15 gadīgi pusaudži neder.

Vārna ar nevērīgu skatienu aplūkoja tukšo autobusu, kamēr tas brauca pāri tiltam uzdotā uzskaites rajona virzienā. Ārā aiz loga bija jau pavisam satumsis, ja neņem vērā daudzkrāsaino ielu apgaismojumu, kāds mēdz būt pilsētās, un autobusa vārgās gaismas radīja tēlainu atmosfēru. Skaļruņos atskanēja pieturas nosaukums, ar šņācienu atvērās durvis, cilvēks melnā mētelī un kapucē, no kuras rēgojās blonda bize, izkāpa, un autobuss aizbrauca pavisam tukšs.

Elektroniskā balss mazajā bezvadu austiņā meitenei čukstēja iešanas maršrutu. Vārna steidzīgi soļoja garām baznīcai, neskaitāmiem maziem veikaliem, vecpilsētas greznajām mājām pa tukšajām ielām, līdz nonāca pie lielās, baltās operas ēkas.
Operas sienas rotāja milzīgas afišas ar ziedu un bēdīgu cilvēku attēliem, un pati ēka arī bija apbrīnas vērta, bet Vārna rūpīgi pētīja zemi, meklējot kaut ko mazu un pazaudētu. Mantu meklēšana nebija viņas uzdevums, bet viņa nespēja apturēt savu ieradumu, jo pirms kļūšanas par zinātnieci tas bija galvenais, ar ko meitene nodarbojās. Viņa vāca bērnu rotaļlietas, papīrus, kartiņas, detaļas, drēbju gabalus. Kopš viņa satika Profesoru Kļavu, pieredzējušu caurumu pētnieku, Vārnu, protams, vairāk interesēja mistiskie briesmoņi, kas rodas, pazaudētajām mantām iekrītot dimensijas caurumos.
Apkārt operas galvenajai ēkai vienmēr mētājas tūkstošiem cigarešu. Dažas no tām mēdz iekrist caurumos un kļūt par daļu no smakojošas, kustīgas kaudzes, ko dēvē "Opera1178".
Vārna savu darbu sāka ar garajām kolonnām, pie katras pieklauvēja trīs reizes, mērķtiecīgi devās līdz ieejai un noraustīja rokturi. Rituāls bija vienkāršs, bet ar to pietika, lai izplēstu nelielu, īslaicīgu caurumu dimensijā. Caurums nebija redzams, bet, noskrienot lejā pa pakāpieniem, meitene uzreiz ieraudzīja spalvainu radījumu apmēram cilvēka augumā, kas lēni, bet apzināti rāpoja parka virzienā. Pāri augumam pārmestās lupatas un skrandas neļāva saskatīt briesmoņa ķermeņa detaļas, bet, kad tas pagrieza ķermeņa priekšējo daļu, lai paskatītos uz jauno zinātnieci, viņa ieraudzīja, ka tam ir cilvēka seja.

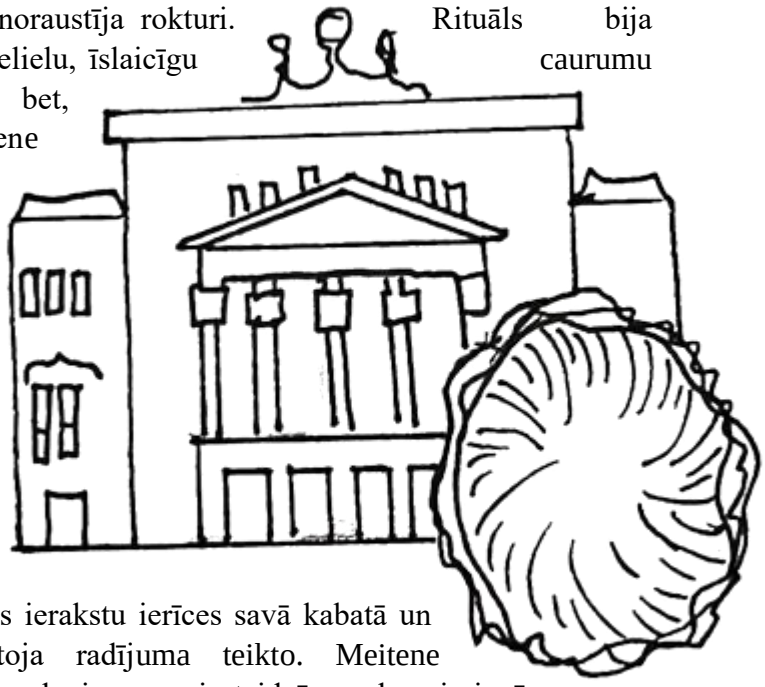

"Šodien tu savu dārgumu neatradīsi!" radījums uzsauca sēcošā balsī. Vārna netuvojās. Viņa piespieda pogu pie skaņas ierakstu ierīces savā kabatā un klusi pateica: "Opera243," un atkārtoja radījuma teikto. Meitene neapmierināti apmeta nelielu līkumu ap spalvaino un aizsteidzās parka virzienā, sekojot norādījumiem austiņā.
Pazudušie, no kuriem parasti 45% - 100% ir dzīvas radības, mēdz būt bīstami. Vārnai nebija bail no kāda klaidoņa vai pēkšņi izskrējuša melna kaķa krustojumā, bet viņa nevēlējās pārkāpt saņemtos drošības norādījumus. Zudušie radījumi vienmēr ir grūti izprotami, vienīgais izņēmums ir jaunpazudušie. Viņi vēl nav aizmirsuši, kas ir un no kurienes radušies. Kad atmiņas pagaist, iepriekšējās eksistences druskas tiek aizmirstas, tad viņi neapzināti sāk meklēt sev līdzīgos, lai aizpildītu zaudēto, transformējas, līdz ir mainījuši savu sākotnējo veidolu pavisam.
15 minūšu laikā meitene uzskaitīja 3 zudušos- "Operu 2219"(daudzkājains putna mazulis ar lietussargiem spārnu vietā), "Operu 1137"(no novītušām rozēm veidots zirneklis ar bērnu cimdiem katras kājas galā) un jauno "Operu 3012"(mazs, balts sunītis ar izvalbītām acīm un 12 naktstauriņa spārniem, kuri vicinās vienlaicīgi-, kurš ar skaļu riešanu izsekoja viņu līdz ceļam). Zinātniece apbrīnoja zudušos dimensijas briesmoņus. Viņa uzskatīja, ka radījumu neparastajām apvienošanās spējām piemīt unikāls skaistums.

Vārna bezbailīgi pārsoļoja pāri ceļam un pagriezās pa labi, soļojot garām Mākslas akadēmijai. 100 metrus tālāk, aiz stūra, steidzīgi nogriezās cilvēks pelēkā džemperī, džinsu biksēs ar izplēstiem ceļgaliem un tumši zilā krāsā nokrāsotiem matiem. Tas bija neparasti plāns apģērbs tik vēlam rudenim. Vārnas tumši brūnās acis, cilvēku ieraugot, plati iepletās. Viņas prātā uzpeldēja doma: "Mēness! Tas bija Mēness!" Meitene metās skriet tik strauji, ka gandrīz nokrita. Kapuce noslīdēja pār matiem, un blondā bize uzzīmēja gaisā cilpu. Kad meitene nogriezās aiz stūra, tur neviena vairs nebija. Viņas labākais draugs atkal bija pazudis. Ignorējot protestējošo balsi austiņā, Vārna turpināja soļot pa šķērsielu ar vāju cerību, ka Mēness viņu gaida kaut kur tur, ielas galā, aiz stūra.
Meitenei ātri tuvojās soļi, bet tie viņu neuztrauca, jo bija pārāk klusi, lai būtu draudīgi. Netālu aiz muguras izsmejoši ierunājās "Opera 243": "Es tak teicu! Es teicu, ka tu viņu nekad neatradīsi!" "Jūs teicāt, ka neatradīšu viņu šodien, nevis nekad," meitene atbildēja, cenšoties apspiest īgnuma notis balsī.
Radība turpināja runāt mazāk jautrā tonī: "Manuprāt, tava atmiņa klibo. Kad bija pēdējā reize, kad redzēji viņu sapnī?"
"Pirms trīs gadiem," Vārna klusi atbildēja, saprotot, ka zudušais to zināja jau iepriekš. Pazudušā nākotnes paredzēšanas spējas ieinteresētu citus caurumu pētniekus, bet viņa bija izlēmusi, ka apvienībai nav jāzina par viņas drauga meklējumiem.
"Tātad tu labi zini, ka nav nekādas iespējas, ka tavs draugs atceras, kas ir pats. Brīnums, ka viņš vēl nav mainījis savu izskatu," jautrais tonis atgriezās radījuma balsī. Meitene turpināja iet ātrā gaitā un centās nereaģēt uz dzirdētā nežēlību.
"Opera1178" atsāka runāt viņai tieši aiz muguras: "Tu arī viņu neatceries."
Vārna apstājās. "Nav taisnība!" viņa pateica, sāpēs pētīdama ceļa asfaltu.
Soļi aiz muguras apklusa, meitene bija atpakaļ parastajā pasaulē. Radījums visdrīzāk turpināja viņu vērot, varbūt arī runāt, bet svarīgāk bija tas, ka viņa nedzirdēja. Meitene devās atpakaļ uz autobusa pieturu. Vārna nebija pabeigusi uzskaiti, bet viņa bija pārāk bēdīga un neapmierināta, lai turpinātu. Meitene meloja, viņa patiešām neatcerējās gandrīz neko par draugu, ar kuru pavadīja daudz laika viņu kopīgajos sapņos. Viņa neplānoja padoties sīkā briesmoņa teiktā dēļ, bet viņai bija bail no tā, ka pat ar caurumu pētnieka privilēģijām un zināšanām nespēs atgūt draudzību ar Mēnesi.

/Anna Vidzemniece, 9.1/

Karnevāls

Lūkass ar brāli stāvēja pie mātes kapa. Pēkšņi viss noklusa, ne putni čivināja, ne vējš šalca. Bija mēms klusums. Lūkass zemes virspusē starp lapām ieraudzīja sarūsējušu atslēgu. Tā viņam šķita pazīstama. Kad puisis savādo priekšmetu pacēla, viss pasaulē atkal ieskanējās ierastajos trokšņos.
Skola Lūkasam ļoti nepatika, bet tas bija normāli. Parasti viņu apsmēja par īso augumu un sprogainajiem matiem. Atzīmes arī nebija nekādas spožās. Lūkasam bija tikai divi draugi: Filips, viņa paša brālis, un Marija, meitene no paralēlklases. Nesen Marija bija uzaicinājusi Lūkasu uz karnevālu, un nu abi nevarēja to sagaidīt.
***
Karnevāls bija satriecošs. Tur valdīja krāsas. Kaut ko tik skaistu viņi sen nebija redzējuši. Lūkass bija ievērojis, ka visu šo laiku viņus vēroja kāds dīvains vīrietis. Viņš bija garš un tievs, ar tumšiem riņķiem zem acīm. Marija, izlikdamās, ka to nemana, turpināja apbrīnot teatrālu priekšnesumu. Lūkass vēroja, uz kurieni vīrs dodas, un, draudzeni nebrīdinot, sekoja viņam.

Savādais vīrs bija piesardzīgs, bet Lūkasam izdevās izvairīties no viņa skatiena.. Svešinieks ielavījās kādā no laukuma teltīm, bet Lūkass, ilgi nedomājot par iespējamām sekām, sekoja pa pēdām.

Ieejot zēnam aizrāvās elpa. Tā nebija telts, tā bija cita pasaule, fantāziju pasaule. Bet ierastās laimīgās fantāzijas zemes vietā šeit viss izskatījās pamests un drūms. Te valdīja tāds pats klusums kā toreiz kapsētā pie mātes pieminekļa. Lūkasa priekšā stāvēja savādais vīrs. Tad svešinieks viņu uzrunāja vārdā. Lūkass bija piesardzīgs, tāpēc nedaudz atkāpās. Vīrs izstāstīja šīs pasaules pagātni. Laiks bija apstājies kopš viduslaikiem. Lai atjaunotu laika ritējumu, puisim esot jādodas uz lielo pulksteni un tas jāiedarbina. Lūkass esot vienīgais, kurš to spēj, jo liktenis ļāva viņam pamanīt atslēgu. Ejot tālāk, viņi ieraudzīja ciematu. Apdzīvotajā vietā visi bija noguruši, skumji. Aiz ciemata slējās baisa, pamesta pils. Tajā slēpjoties laika zagļi, kas apstādināja laiku.

Pils logi bija tumši un pilni ar ēnām, kas spēlējās ar acīm un gaismu. Lūkasam šķita, ka viņš nemaz nebūtu pārsteigts, ja ieraudzītu spoku. Garām viņam paskrēja dažas žurkas, bet tas puisi šobrīd neuztrauca. Ejot tālāk, telpas šķita vēl baisākas un plašākas. Pēc dažu minūšu gājiena Lūkass sasniedza ēdamzāli. Tur atradās liels grīdas pulkstenis. Lūkasu pārņēma sajūta, ka tajā jāiekāpj.

Zēns pamodās apjucis, viņš neatcerējās neko, kas notika pēc tam, kad iegāja senajā ēkā. Visapkārt bija laika zagļi. Tie līdzinājās cilvēkiem. Viņi skatījās uz atslēgu, kas gandrīz jau bija izkritusi no Lūkasa kabatas. Viņš to veikli satvēra un beidzot piecēlās. Visi atradās uz metāla platformas. Šķita, ka platforma ir daļa no milzīga pulksteņa mehānisma, kuram nebija izejas. Lūkass vēlējās, kaut tas būtu sapnis, jo, ja laika zagļi tiktu pie atslēgas, laiks apstāstos ne tikai šajā pasaulē, bet arī citur visumā. Kāpēc tieši viņam tas jāpaveic? Puisim, kas neko nesaprot no matemātikas un fizikas. Puisim, kuru katru dienu skolā apceļ.

Lūkass skrēja pa kāpnēm, skrēja prom no laika zagļiem. Ja tie tiks pārāk tuvu, Lūkass iemigs. Uz mūžu. Kad puika bija nokļuvis pulksteņa virspusē, Lūkasu ieskāva laika zagļi. Viņš drosmīgi uzlēca uz minūšu rādītāja, cerot izvairīties no sekotājiem. Tad Lūkass to ieraudzīja - pulksteņa mehānisma serdi.

Pēc saminstināšanās puisis skrēja uz centru, bet virs galvas viņu pārsteidza laika zagļi. Lūkass vairs nevarēja pakustināt kājas. Tieši tad, kad viņš bija dažus centimetrus no mērķa, viss šķita pagalam. Par laimi Lūkass varēja pieliekties uz priekšu. Viņš juta, ka pakāpeniski sastingst viņa ķermenis. Roka sniedzās centra virzienā. Viss aizmiglojās. Lūkasam vairs nekas nesāpēja, viņš nevarēja pakustēties. Puisis tikai juta, ka no pirkstiem izslīd atslēga.

Laiks turpināja savu ritējumu. Puisis sajuta savus sirdspukstus. Viņš zaudēja samaņu un pamodās pie pils vārtiem. Vai viņš bija nonācis trešajā pasaulē? Garlaicīgā un nomāktā pasaule atdzīvojās. Ciema iedzīvotāji bija kļuvuši dzīvespriecīgāki, debesis - zilākas. Lūkasu sagaidīja

svešinieks no karnevāla. Viņš sirsnīgi pateicās zēnam un pavadīja līdz teltij, kur viņa prombūtni neviens nebija paspējis pamanīt.
***
Sēžot granītā iekaltās mātes fotogrāfijas veidolā, Lūkass atcerējās visu, kas notika pagājušajā nedēļā.
"Tu lepotos ar mani," viņš nomurmināja.

/Zelma Grīvane, 9.1/

Maldu cietokšņi

Jauna skola, jauna vilšanās. Jau pirmajā nedēļā, ko pavadīju šīs iestādes izbalējušajās, noplukušajās sienās, zināju, ka mani turpmākie dzīves gadi būs izšķērdēti, dirnot ar vislielākajiem riebekļiem, ko kādam jelkad nācies sastapt, un neuzskatu, ka šis secinājums ir nepamatots.
Esmu, kā teikt, apdāvināts. Zinu, izklausās kā vientuļa bērna fantāzijas auglis, bet, nedaudz papūloties, spēju ielauzties citu prātos un uzlūkot to, ko pat pēdējais muļķis neteiktu skaļi. Pārsteidzoši, cik bieži arī mani vienaudži iestieg klišejās un stereotipos, iesloga cits citu kastēs, pat neapšaubot maldus, ar ko saindējušies. Arī man palaimējās iekļūt kādā krātiņā. Atstumtais dīvainis pēdējā solā - ne vienreiz vien esmu uztvēris šīs burvīgās domas atbalsošanos no klasesbiedru prāta nostūriem.
Domas gluži vienkārši ir viļņi, ko var sadzirdēt, pārkāpjot dzirdes diapazona augšējai robežai un ierokoties dziļi ultraskaņas pasaulē, daudz tālāk par kuru katru zinātnē izmantoto frekvenci. Kaut gan šī un pārējiem dzirdamā skaņa vienmēr pārklājas, koncentrējoties tās var atšķirt pēc krasās frekvences starpības. Vienīgi nākas izvēlēties, kurā balsī ieklausīties - reālajā vai domu. Tāpat kā diviem cilvēkiem runājot vienlaikus, abas kopā uztvert nevar. Kaut gan manām spējām ir nosacītas robežas, uzskatīju sevi par dabas ūnikumu, līdz…
Kādā decembra piektdienā, pēc stundām, stāvēju pieturā. Izbaudīju vienatnes mirkļa dāvāto atelpu no spalgās, uzmācīgās domu sīkšanas, kad perifērajā redzē pamanīju maigu, ritmisku kustību, un pēkšņi krēslā ieskanējās sparīgs "hei". Es salēcos.
"Es tev māju, bet laikam mani nepamanīji. Nobiedēju?" meitenes balss iesmējās. Tikai tagad, redzot viņas nosalušos sejas vaibstus, apjēdzu, ka tā ir Kadija, mana klasesbiedrene. Vai viņa stāvēja blakus visu šo laiku?
"Nemaz ne," ar krietnu sarkasma piedevu atbildēju. Rūpīgi meiteni aplūkoju. Viņa bija savāda. Ievēroju, ka viņas klātbūtne nemainīja briestošo klusumu. Nekādu griezīgu ultraskaņu, nekā, ko uztvert.
"Izskatās, mēs atkal braucam vienā autobusā," viņa monotoni secināja.
"Izskatās gan," es tikpat vienmuļi atbildēju, atskārzdams, ka no visām reizēm, kad vienlaikus braucam mājup, šī ir pirmā, kad atzīstam viens otra klātbūtni. Kāpēc tā?
"Es šai klasē nevienu īsti nepazīstu. Domāju, varbūt tu vēlētos parunāties," viņa, kautrīga un mazliet apsarkusi, iesāka, itin kā atbildot uz jautājumu, pirms tas šķērsoja manas lūpas.
Žēlums iekustināja mani, un es negribīgi pamāju ar galvu, sagaidīdams gaužām garlaicīgu pusstundas braucienu. Kāpēc atnāci uz šo skolu? un ko tu dari brīvajā laikā? bija labākais, ko no viņas sagaidīju. Mēs iekāpām autobusā, kur aizsākās, iespējams, mana mūža īsākās trīsdesmit minūtes un aizraujošākā saruna. Biju sastapis domubiedru - vēl kādu, kurš nevalkāja rozā brilles. Ierasti briesmīgas nedēļas neierasti tīkams noslēgums, ko rupji pārtrauca apstāšanās viņas pieturā.

“Tiekamies pirmdien!” Kadija līksmi teica. Meitene veikli izkāpa pa trolejbusa durvīm, pagaisdama vakara padebešos.
Brīvdienas aizskrēja kā ar vēja spārniem, un jaunās nedēļas sākums nāca ar jauniem pārsteigumiem.
“Klau, man tev ir kas sakāms. Saprotu, tu daudz ko no apkārtējiem slēp, taču vari man uzticēties. Lai vai kas, es tevi uzklausīšu,” Kadijas zemā balss ieskāva pustumšo gaiteni, padzenot manu rīta nogurumu.
“Visi tāpat apjauš, ka es smēķēju skolas tualetē,” es jokojot atbildēju.

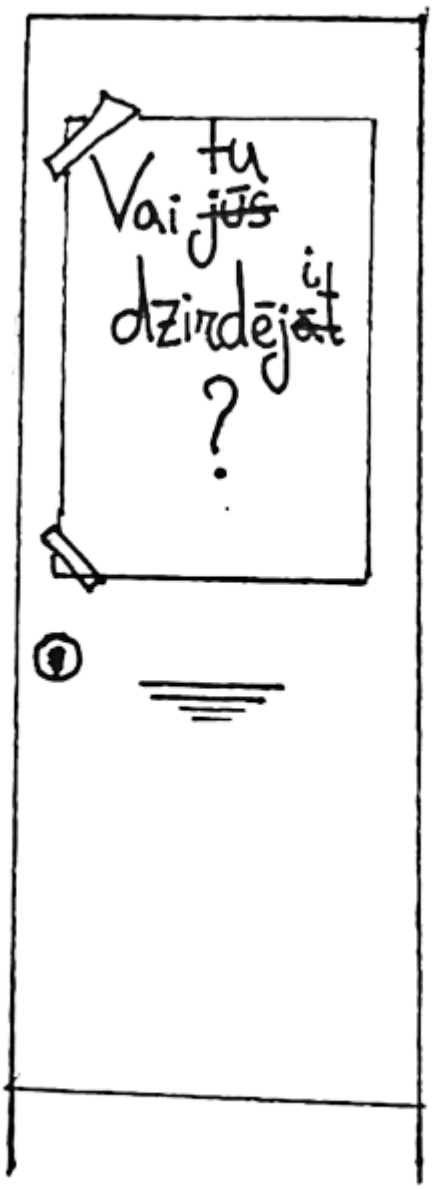

“Aha, ļoti smieklīgi!” meitene teica, uzlūkojot mani ar aizkaitinātu skatienu.
“Gribu, lai zini, ka man arī piemīt,” viņa apstājās, tad steigšus izmeta vārdus, “ļoti laba dzirde. Es zinu, kā tas ir.” Šķiet, tobrīd laiks apstājās. Tas nevarēja būt! Viņa taču nerunāja par…
“Un pirms tu atsāc tēlot, ka neko no šī nesajēdz, jā, es tiešām runāju par to,” viņa pabeidza manu domu. Es sastingu, tad beidzot sadūšojos: “Zinot to, ka mums abiem ir ļoti laba dzirde, kā būtu, ja mēs sadarbotos un izjokotu klasi? Vai viņi to nav pelnījuši?” Vienmēr esmu gribējis atdarīt tā saucamajiem populārajiem bērniem - skolas augstprātīgo, zemisko cilvēkēdāju grupiņai. Pierunājot līdzdalībnieku, atliktu tikai ieklausīties citu pārdomās, īstenot sen izkalto plānu un izvairīties no soda.
“Vai tas nebūtu mazliet ciniski?” meitene satraukti pasmējās, tomēr līdzjūtīgo sirds stīgu krešendo bija pārņēmis veselo saprātu, un viņa nevarēja atteikt.
Rezultāts bija krāšņs. Izklejoju cauri ducim prātu, Kadija - ducim citu. Izveidojām visskaistākās afišas un salipinājām tās uz attiecīgo upuru skapīšiem. Diemžēl skolām ir novērošanas kameras, un daži labi skolēni, pedagogi un vecāki citu nožēlojamos noslēpumus, lielākās bailes un slēptākās iekāres neuzskatīja par nieka lietu. Draudēja lielas nepatikšanas. Vai vaina nebija viņos, kuri nespēja paciest savas būtības publisku atklāšanu? Vai, tiešām, man bija jātiek sodītam, ja tikai mazliet sapludināju privātuma robežu? Un ko citu varēju darīt, ja ne pasniegt visu kā Kadijas ideju?
Ak, laikam pats sevi maldināju! Uzskats, ka manu neveiksmju un bēdu cēloņi ir tikai ārēji, bija vilinošs, tomēr pašā pamatā aplams. Nebeidzamā domu kakofonija nesagrāva manu pasauli miljons gabalos. Tā bija mana rīcība. Es, gļēvulis un nodevējs, zaudēju vienīgo cilvēku, kurš jebkad bija ieskatījies manā sirdī, iznīcināju vienīgo, kas man nesis kaut kripatu laimes, un pazemoju apkārtējos, zinādams, ka viņi arī ir nelaimīgi. Sapratu, ka man kaut reizi jāuzņemas atbildība, un tomēr atļāvos rīkoties savtīgi.

/Grēta Volkoviča, 9.1/

Varbūt kādreiz

Tā bija darba diena, kas neatšķīrās no daudzām citām tādām pašām dienām. Arella stāvēja pie bibliotēkas plūškoka grāmatu plaukta. Bibliotēka nebija liela, bet tā bija mājīga un klusa vieta, kur Arella bija iecienījusi pavadīt skolas pusdienlaikus. Citiem tā šķita kā parasta istaba ar neskaitāmām, parasti garlaicīgām grāmatām, bet meitenei bibliotēka bija jauna, vesela pasaule. Pasaule, kas bija piedzīvojumiem un emocijām pilna! Pasaule, kas aicināja un vilināja, ne tā kā citur, kur ikdiena šķita vienmuļa un neinteresanta.

Meitene lēni un cītīgi aplūkoja grāmatas. Viņas acu zīlītes riņķoja dejā pār grāmatu vākiem, kad piesaistīja kas neredzēts. Starp grāmatām, spraugā, viņa pamanīja noputējušu plauktu pilnu ar klasiska stila grāmatām ādas vākos. Arella mazliet apjuka. Kā tas var būt, ka četru gadu laikā viņa nav ievērojusi šo grāmatu plauktu? Mazliet vilcinoties, meitene nolēma to aplūkot tuvāk. Soļiem, straujiem bet piesardzīgiem, viņa piegāja pie putekļiem pārklātā plaukta. Arella labi apzinājās, ka bibliotēkā neviena cita nebija – bibliotekāre pusdienlaikā vienmēr devās uz skolas otru galu, lai tērzētu ar kādu no skolotājiem, un, ja bibliotēkā ienāca kāds skolēns, tad aši paķēra tuvāko ģeogrāfijas atlantu un laidās prom. Pusaudze uzmanīgi nopētīja līdz šim neredzētās grāmatas. Vairākums no tām bija senlaicīga izskata, apbružātos, tumšbrūnos vākos. Bet visinteresantākā šķita grāmata pašā plaukta galā. Tā bija mazliet izbīdīta uz āru un it kā lūdzās, lai meitene to paņemtu. Arella tai pieskārās, mazliet pavelkot uz āru. Kustība sacēla putekļu mākoni, meitene nošķaudījās un, pacēlusi galvu, atradās nepazīstamā pļavā. Kur palikusi bibliotēka?

Te nebija neviena saules stara, tikai tumši, drūmi mākoņi. Te nebija neviena cilvēka, dzīvnieka vai pat kukaiņa – tikai un vienīgi sausa zāle. Pats dīvainākais bija tas, ka meitene neredzēja nevienu krāsu. Viss bija pelēks. Arella nolēma doties pāri pļavai, cerībā, ka atradīs kādu, kas viņai varētu palīdzēt. Meitene soļoja apmēram pusstundu, bet nebija satikusi nevienu cilvēku. Bija sācis līt. Viņa palūkojās apkārt un drūmajā gaisā pamanīja garām lidojošu taurenīti, kas steidzās patverties no slapjajām lāsēm. Tas viņai atgādināja par to dienu, kad ar mazo brāli centās noķert tauriņus. Dienas beigās gan, abi aizelsušies, nolēma, ka lidonīšu ķeršana ir jāatstāj spēcīgiem sprinteriem, jo nebija noķēruši nevienu tauriņu. Meitenei pasmaidot, mitējās lietus, un taureņa spārni iezaigojās spilgtās krāsās. Priekšā bija saskatāmas koku aprises. Arella paātrināja gaitu un pēc piecpadsmit minūtēm nonāca mežā. Kaut gan mežs bija pelēks, tas ļoti līdzinājās tam mežam, kurā pagājušajā vasarā pusaudze teltīs pārnakšņoja ar saviem draugiem. Tad dienu viņi pavadīja pētot augus, sēņojot un meklējot meža dzīvniekus. Nakti visi centās gulēt teltīs, bet iecere beidzās ar ātru braukšanu mājup, jo teltīs salīda skudras. Pārāk daudz skudru. Meitene, to atceroties, viegli iesmējās – tas bija tik absurdi un smieklīgi, viņa maksātu kaut visu pasaules naudu, lai vēlreiz dzirdētu zēnus tā spiedzam! Klusie smiekli nezin kāpēc bija meža pelēko toni pārvērtuši smaragdzaļajā. Šķita koki mazliet pašķiras, veidojot taciņu, kura Arellu izveda uz grants ceļa.

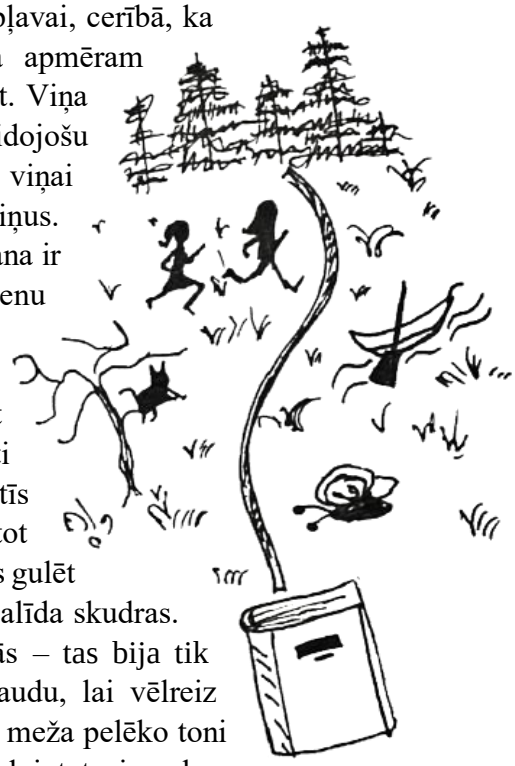

Meitene palūkojās tālumā – pa ceļu kaut kas traucās viņas virzienā. Tas skrēja pie viņas? Gar viņu? Virsū viņai? Arella apjuka. Kas tas ir? Tas nebija ne fiziski sajūtams, ne skaidri

saredzams, bet apjaušams un tik ļoti pazīstams. Tās bija atmiņu vēsmas – katra ar savu stāstu un burvību. Re, viena, kurā Arella dzenas pakaļ lielajai māsai, lai izdibinātu, kurš puisis atstājis viņai rožu kalnus. Re, nākamā, kur kopā ar tēti pa straujo upi ar laivu brauc. Re, trešā, kur Arella nosalušam kaķēnam ābelē pakaļ kāpj, tad jau ceturtā, piektā, sestā…! Jo vairāk atmiņu ap meiteni dejoja, jo pasaule kļuva košāka un spilgtāka. Arellai kaklā sakāpa emociju kamols un sareiba galva. Pasaule sāka griezties ātrāk un ātrāk, līdz viņa tai vairs nespēja izsekot līdzi. Nākamajā mirklī, pacēlusi acis, jauniete attapās, ka atkal stāv bibliotēkā. Viņa centās atrast noputējušo grāmatu plauktu, bet no tā vairs nebija ne miņas.
Vai tas bija tikai sapnis vai īstenība? Arellas domas tomēr vēl arvien kavējas pie daudzajām atmiņām. Tās ir skaistas un priecīgas, ir kāda grūtāka un sērīgāka, bet tās ir pašas piedzīvotas, nevis izdomātas vai izlasītas. Meitene atskārta, ka, lai arī viņai patika slēpties grāmatu pasaulē, vajag novērtēt un izdzīvot to pasauli, kas visapkārt. Ik mirklis, ik cilvēks un ik notikums!

/Dinija Zīberga, 9.3/

Starpmirkļu trīsas

Grūti
Grūti paskaidrot vēlmi negulēt. Grūti paskaidrot vēlmi atvērt logu, izkārties un... Nē, neesmu gluži tik traka. Pie tam tie ir tikai apmēram trīs metri. Nesanāktu. Bet tas taču ir labi, ne? Ko muldu... Tas, ko gribu, ir ar roku izmērīt sniega biezumu uz balkona malas. Pavisam precīzi pāršķelt jauko spilventiņu. Ieaicināt pavisam sīku, bet jo varenu Gākas Baismu arī savā dzīvē. Visu nakti sniga. Pilsēta gulēja. Man bija jāmācās, es negulēju. Ļoti grūti. Pat kakao maz palīdzēja. Bet sniga. Visu nakti sniga. Es skatījos. Es negulēju. Ļoti grūti. Bet sniega…

Tu domāji…
Tie dejo tik mierīgi, tik skaisti. Rotaļājas limbo – mūžībā vai acumirklī pirms iemigšanas, kad gaiss kļūst par ūdeni un acis – par svinu.
Ak, tu domāji, ka skatos uz tevi, skaisto rudmati? Nē, neskatos vis. Veros mākoņos, kas izdomājuši piesēst uz tavas istabas loga.

***
Gāja viņa noskumuse
Lai ar visus klausījuse
Padomiņu pieņēmuse
Bet ne reizi lietojuse
Raibas runas runājuse
Rāta, dzīta a nelikuse
Soli tikumiņa pusē
Tā nu dzīvi dzīvodame
Gāja viņa noskumuse

Mirkļu sablīvējums
Trolejbuss

"Nākamā pietura: "Zigfrīda Annas Meierovica bulvāris!"" atskan paziņojums. Skatos mašīnās, kas pusmetru zem trolejbusa loga bezmērķīgi ripo, katra ar dvēsli vai divām bagāžā. Te sarkans džips. Un pelēka zafira. Balta tesla. Nākamā vāģa aizmugurē pa logu brīnās maza meitene. Uzsmaidu, jo tā vajag. Jo bērniem ir jāuzsmaida, lai tie paliktu bērni.
Durvis atveras. Blīvā telpa izvemj remdeni sasildītos pasažierus adatainā grūzmā un pierijas ar pussmūža krīzi pārcietušām, smagi sakrāsotām tantēm un ar zēniem, kas pēc skolas graužčipsus un smejas, vēl neaptverdami dzīves skaudrību.
Dienas aizskalo arhaisku, vienmuļu viļņu pulsējums, kurā kā mazs bērns jūras malā veros, neaptverot tā rijību, un gaidu nākamo lielo vilni pārkāpjam sēkli, tuvojoties ar cerību putām, un pieskrienam man pie kājām, dodot pietiekamu sparu sagaidīt gaidāmo. Sagaidīt nākamo lielo vilni.
"Jāpabeidz skola, tad būšu brīva!" Ka tik ar ne! Tad būšot darbs. Darbu nevarēšot bastot tik viegli kā ķīmiju vai datoriku. Tur nebūšot tik labu cilvēku kā skolotāji. Nebūšot cilvēku, kas velta laiku tieši tev vien mistiskā potenciāla vai neesošās cilvēces attīstības dēļ. Darbā nākotne būs mazāka uz vismaz pusi. Nebūs runas: "Kas tu vēlies kļūt, kad izaugsi liela? Kur tu mācīsies? Kas ir tavi talanti?" Būšu iesprūdusi divu uzgaidāmo telpu starpā, dzīves ārsti mani pārbaudīs, kamēr vīruss spiedīs krūtis un draudēs anulēt. Darbs būs dzīve, bet dzīve būs tukšums, un tukšums būšu es.
"Miera iela" – nievājošā balss bravūrīgi paziņo. Drīz arī mani mierīgi izvems un atstās, lai mēroju ceļu uz leiputriju vai cietoksni, kā nu kuru reizi.
Kāpēc turpinu brīvprātīgi slīgt haosa miglā? Man taču gribas piesātināties ar kultūru, uzsūkt to, dzīvot tajā, nevis smērēt acis ar hlorūdeni dienu no dienas un būt bezspēka iemiesojumam ik vakaru! Esmu sevi ieslodzījusi kā Plato alā, atsakoties ticēt, ka spēju mainīties, lai gan atsacīšanos pavisam skaidri apzinos.
Zinu arī, ka šos mirkļus drīz aizmirsīšu. Cilvēka iedomu klints, kurā sākts un balstīts itin viss, kas tam šķiet taisns, pareizs esam, nav nekas vairāk kā smilšu čupiņa, kuru reizēm parausta vējš, citreiz apsiekalo jūra, bet trakākais, kad kāds riktīgais Homo sapiens to ieber smilšu pulkstenī. Jā, tad, nudien, ir beigas.

/Saules Zaķītis/

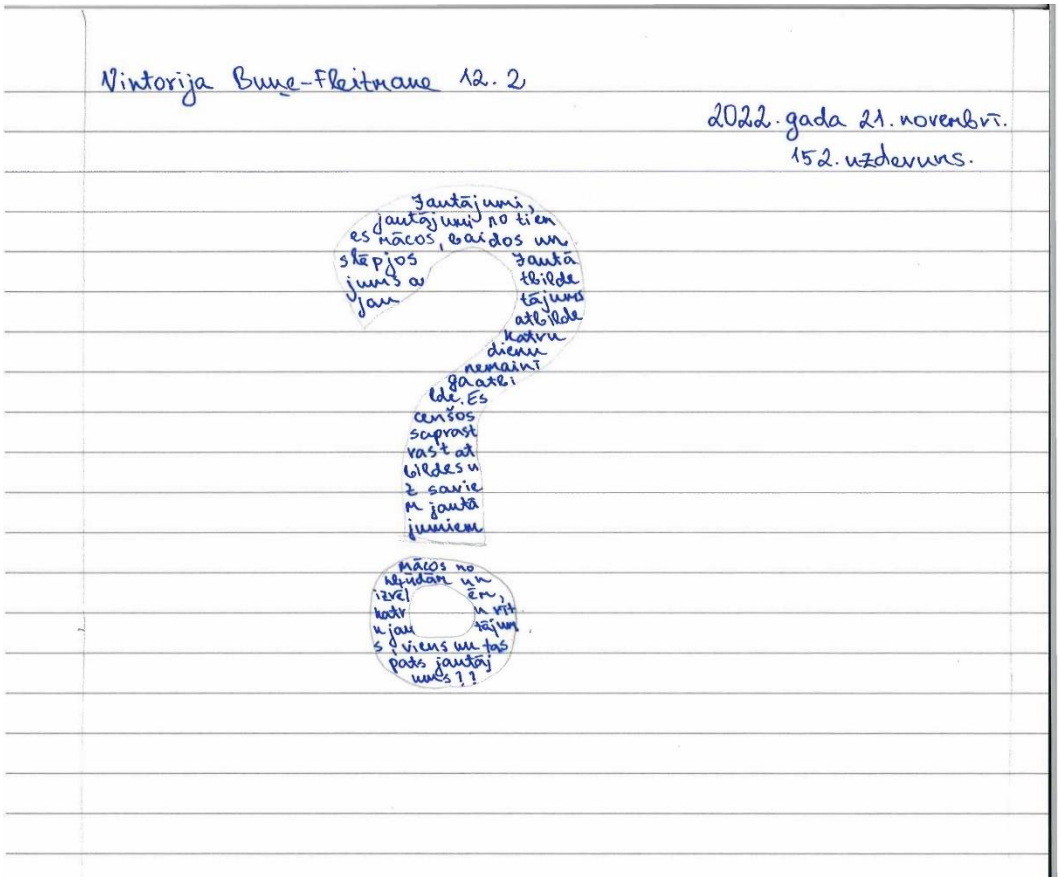

Vintorija Bunge-Fleitmane 12. 2

2022. gada 21. novembrī.
152. uzdevums.

jautājumi, jautājumi no tiem es mācos, baidos un stēpjos jums ar jau jautā tēlde tājums atbilde katru dienu nemainīt ja atbi ldē. Es centīšos saprast vas't at bildes u ž savie m jautā juniem

mācos no izvēl ēm, kādr u jau n vēl s? viens un tas pats jautāj tājum uns??

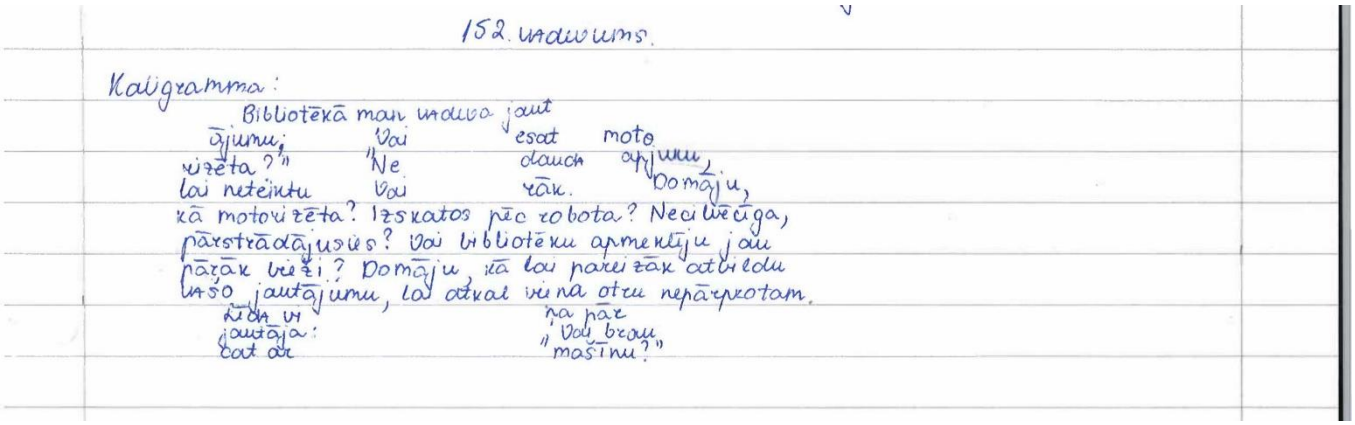

152. uzdevums.

Kaligramma:

Bibliotēkā man uzdeva jaut
ājumu; Vai esat moto
vizēta?" "Ne dauch ajumu,
lai neteiktu Vai rāk. Domāju,
kā motovizēta? Izskatos pēc robota? Neaizēēga,
pārstrādājusies? Vai bibliotēku apmeklēju jau
pārāk vēži? Domāju, kā lai pareizāk atbildu
uz šo jautājumu, lai atkal viņa otru nepārprotam.
Līdz ar
jautāja: na pāz
cat dr "Vai braucu
mašīnu?"

/Katrīna Zingule, 12.2/

Johanna Priedīte 12.2
22.11.2022

No jūras putām

Paceļas vilnis un nespēkā ļimst, Izgaisdams pieurastes akmeņos
Aizslēd tam pāri purpura stāvs, Vakara blāzmas apstarots

Saule to zotā kā eņģeļa nimbs, Rotām vējš apņēmis steidz šķidrautu
Vai ītgani plīvojošs gulbja spārns, Tur tiecas uz gaismēnas robežu?

Izlaistas matos smalojas zelts, Pieskaņojis svētums vīd kailumā
Kad krūtis ieniedzas saulrietā, Kā izsaltas tīrākā dzintarā!

Nu tāpēc jau vilnis pēc viļņa ļimst, Nespēkā sabrukdams akmeņos
No jūras putām tev noslēpums dzimst, Ko nākošais atkal dūž atsvaloos...

Eva Blumberga 12.2
2022. gada 22. novembrī.

Labrīt, es loti gribu pasēdēt,
bet tu guli! –
Man gan negribas,
tāpēc celies no
augšā. Tagad
tēlosi, ka
guli kā beigta?
Vismaz zemsegas pasildities
mani ielaid, kāpas salst.
Nu, ielaid mani, esmu
bezspēcīgs, mans palsu kunkultis,
palīdzi man... Ahā, es
zināju, ka tu neguli. Ātri, ātri
zem segas, kamēr aukstuma vilnis
manī nokļūs. Ja jau esi
pamodusies, tad pāpaiņā
mani. Un tā, starpcitu, dzīvnīs istaba ir ciet un man vajag uz tualeti!

2022. gada 21. novembrī.

152. uzdevums.

PUSDIENU STARPBRĪDIS

Spotify playlistes Ziemassvētkiem !

Klausies playlisti “Ziemassvētku diena”, lai izjustu nostalģisku Ziemassvētku sajūtu, baudi piparkūkas ar siltu pienu kopā ar šo playlisti. Priecīgus Ziemassvētkus!

All I Want for Christmas Is You – Mariah Carey
My Only Wish (This Year) – Britnet Spears
It’s the Most Wonderful Time of the Year
Snowman – Sia
Piparkūkas danco – Knīpas un knauķi
You’re A Mean One, Mr.Grinch – Thurl Ravenscroft, Boris Karloff
Jingle Bell Rock – Bobbby Helms
I’ll Be Home For Christmas – Bing Crosby
It’s Beginning to Look a Lot Like Christmas – Perry Como, The Fontane Sisters.
We Wish You a Merry Christmas – John Denver, The Muppets
Un citas.

Klausies playlisti “ziemas vakars”, lai izjustu ziemas salnu uz savas ādas un kļūtu pārņemts ar melanholijas noskaņu.

Nowhere Near – Yo La Tengo
Blue Light – Mazzy Star
Sweet – Switchblade Symphony
Transgender – Crystal Castles
Drown – The Smashing Pumpkins
Jūros Banga – EGOMAŠINA
Why Do I Cry – Margo Guryan
Trees and Flowers – Strawberry Switchblade
Superstar – Pretty Sick
Little Trouble Girl – Sonic Youth
Sea, Swallow Me – Cocteu Twins, Harold Budd
Un citas.

Krustvārdu mīkla siltiem vakariem

HORIZONTĀLI
4.Auglis, kuru bieži pērk un ēd Ziemassvētkiem.
7.Skujkoks. ko parasti nocērt Ziemassvētkiem.
8.Ar tām bērni ziemā parasti brauc no kalna.
9.Bērni tos veido no sniega.
11.Tas apklāj jumtus, kokus un visu pārējo.

VERTIKĀLI
1. Cepumi, kurus parasti gatavo Ziemassvētku laikā.
2.Ziemassvētkos tās sniedz citiem un pats saņem.
3.To parasti liek egles pašā augšā.
5.Ziemassvētku krāsa.
6.Ziemassvētku mēnesis.
10. Ar to apsien dāvanas.

ATBILDES NĀKAMAJĀ LAPPUSĒ

PAREIZĀS ATBILDES

1. Piparkūkas
2. Dāvanas
3. Zvaigzne
4. Mandarīns
5. Sarkans
6. Decembris
7. Egle
8. Ragavas
9. Sniegavīrs
10. Lente
11. Sniegs

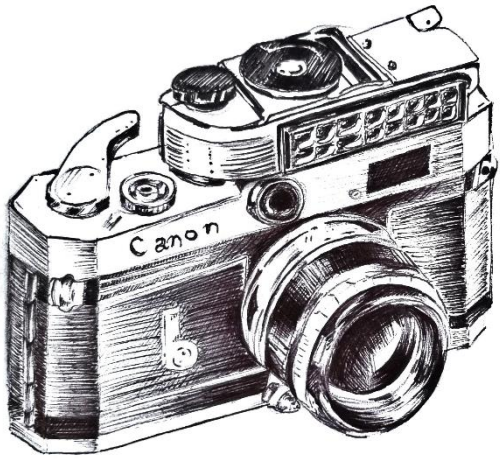

Pievienojies *L'avīzes* komanai!

Seko *L'avīzei*
Instagram: @lavizesavize
Facebook: @lavizesavize
Spotify: @laviize
Raksti *L'avīzei:*
E-pasts: laviziteavizite@gmail.com

Āgenskalna Valsts ģimnāzija, 2022